

21 - 5 - 37

L'ESQUELLA

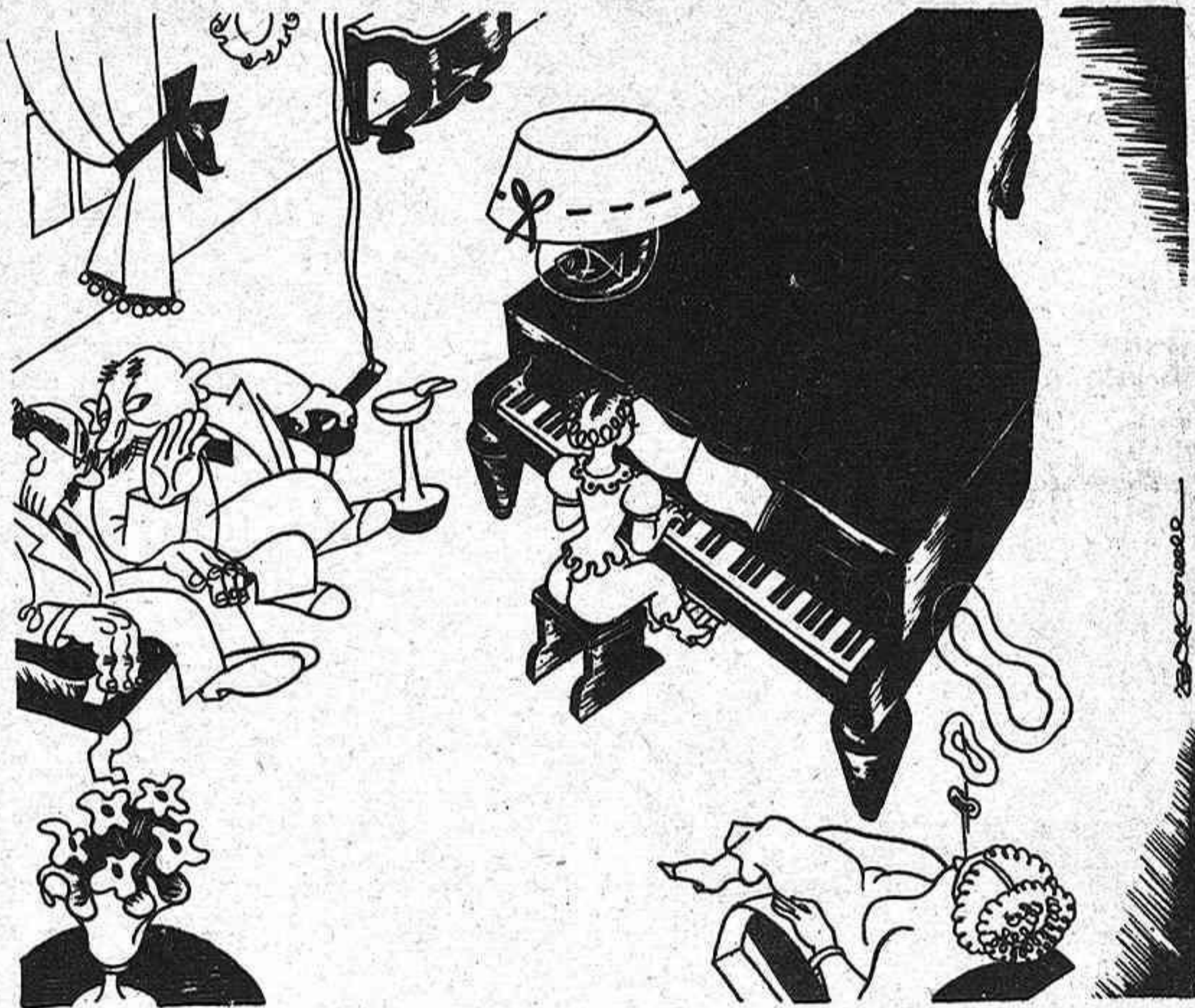
DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

— Que ja ha arribat el "parte" de Barcelona?

—Són uns derrotistes!... Fins el piano tenen de cua...

E F E M E R I D E S

Dilluns, 10 de maig. — Barcelona reprèn la seva vida normal. De les comarques, en canvi, es reben noves descoratjadores. Sembla que els «incontrolats», fracassats a la capital, assagen llur coratge semblant el pànic a diversos pobles.

Ales negres han llançat 60 bombes damunt Port-Bou.

Toresky, el creador del «Miliu» i popular locutor de Ràdio Barcelona, va morir ahir, després de llarga malaltia.

El President Companys rep la visita del cònsol d'Anglaterra i l'almirall Wells, de les unitats britàniques ancorades al nostre port.

Dels fronts bones impressions, particularment del front del feix.

De l'estranger cal remarcar que mentre Anglaterra prepara les festes de la coronació de Jordi VI, el ministre britànic a Roma no assisteix a les festes del primer aniversari de l'«Imperi Italià» i Mussolini retira els periodistes italians a Londres. El «gentlemen agreement», pel que es veu, es troba en ple èxit.

Dimarts, 11 de maig. — Es van coneixent detalls de les barbaritats que cometen per alguns indrets de Catalunya, els «incontrolats» fugitius de Barcelona. Avergonyeixen de debò. Però, avergonyeix més, encara, que certa premsa intenti justificar-los.

Exits remarcables de les nostres tropes al front del feix. Els bascos aguanten bravament l'escomesa «franco»-italo-alemanya, ocupant el mont Sollube i altres posicions importants. Pel front d'Aragó, segons el comunicat oficial, «res de nou digne d'esment».

Els irlandesos que lluitaren als rengles de von Franco, han rebut ordre de retornar a llur país. A Londres s'ha iniciat una gran activitat diplomàtica, coincidint amb les festes de la coronació de Jordi VI.

Dimecres, 2 de maig. — Julià Besteiro, delegat pel govern de la República, ha assis-

tit a les festes de la coronació del rei d'Anglaterra i s'ha entrevistat amb el ministre d'afers estrangers d'aquell país Anthony Eden.

La nostra aviació ha bombardejat la fàbrica d'explosius de Sabiñanigo i diversos objectius de Saragossa. Al front Nord han estat abatuts dos caces rebels.

Dijous, 13 de maig. — La premsa publica un ban del ministre de la Governació, aplicable a Catalunya, pel qual s'ordena que en un termini de 72 hores siguin lliurades al Govern legítim totes les armes llargues, màquines de guerra i explosius.

El conseller-regidor de Finances anuncia als periodistes que molt aviat l'Ajuntament de Barcelona farà una emissió de bitllets de pesseta i de cinquanta cèntims, que facilitaran als agavelladors retirar l'escassa plata que encara es veu.

Mor, a París, Pere Créixams, una de les figures més rellevants de la nostra pintura moderna.

Divendres, 14 de maig. — Segueixen als «incontrolats» fent lliurament d'armes, per un sistema dosimètric altament significatiu.

El destructor anglès «Hunter 35», del servei de Control, és víctima d'un submarí facciós en aigües d'Almeria. La notícia causa, en tot el món, gran sensació. A Londres, la notícia del fet els aigüeix l'esplendor de les festes de la coronació del rei Jordi VI. Hi han hagut 8 morts i nombrosos ferits.

El President Companys, parlant amb els periodistes de l'ajut que hem de portar a Euscadi, els diu, amb l'energia que el caracteritza: «El qui retingui una arma ja no pot ésser qualificat d'inconscient, sinó de facciós.»

Dissabte, 15 de maig. — Segons manifestacions del Cap Superior de policia, ja fa alguns dies que no es fan escorcolls clandestins.

GLOSSARI

Inconscientment unes vegades, i amb una consciència impotent d'altres, els catalans hem fet el joc durant una colla de mesos a la més primària i la més infeliç de les manobres polítiques, encara que els seus esgrimidors s'hagin emparat sovint en l'apoliticisme menys efectiu del món.

Ens referim a la magna troballa dels incontrolats, pretext de totes les experiències estúpides, sofert ase dels cops, camp abonat per als maneigs més tèrbols i el caciquisme més baix.

Una organització amb incontrolats pot anar a tot arreu i intentar qualsevol aventura. Si l'aventura fracassa, hom l'atribueix als incontrolats, i es queda tan digne i tan intocable com sempre. Si, pel contrari, l'aventura reïx, aleshores tot el mèrit és de l'organització, dels seus homes responsables, de les seves teories i de la seva acció.

Es tan pueril la trama d'aquest ardit, que només pot prosperar en els pobles molt mal preparats políticament, la ciutadania dels quals no tingui la maduresa mitjana dels pobles d'Europa.

A Catalunya, ens ha correspost la vergonya d'haver deixat arribar fins un límit inconcebible el triomf dels incontrolats.

Es inútil que ara ens esquinem les vestidures per haver perdut l'Ordre Públic, i és inútil que atribuïm aquesta pèrdua a l'esperit centralista d'alguns ministres espanyols. En tot cas, la culpa és nostra per haver-los facilitat magníficament el camí.

I el pitjor de tot és que persistim en l'error després de la tragèdia, que seguim parlant d'incontrolats quan els perfectament controlats de sempre congrien al nostre voltant els elements de provocació que, si no rectificuem immediatament, els permetran arrodonir allò que en llur primer intent els ha resultat fallit.

GALI

El Consell de la Generalitat es reuneix, sota la presidència de Companys, amb el propòsit, sembla, de començar a governar de debò.

Crisi total del Govern de València. Largo Caballero rep l'encàrrec de formar nou Govern, semblant al que acaba de dimitir.

Mentrestant Hitler galleja, sobre Madrid cauen diàriament els obusos, els «incontrolats» es resisteixen més que mai a deixar-se «controlar», als fronts es lluita amb fermeza i a la rera guarda també. Els apolítics, els antipolítics, van resultant uns mestres en política i la fan de la més tèrbola que hom pot imaginar.

Diumenge, 16 de maig. — Segueix la crisi i l'expectació enorme que ha provocat en tots els fronts: als de combat, als d'avantguarda i als internacionals.

Aquest fet obre un parèntesi, ple de perills. Segons sigui la solució que s'hi doni, les coses donaran un tomb decisiu. Cal esperar que aquest sigui favorable als anhels del Front Popular: l'aixafament definitiu del feixisme.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3013

E D I T O R I A L

Quan hom faci la història de la revolta dels incontrolats, la «provocació de la Telefònica» mereixerà una atenció especial. De fet, un sector important s'escuda en aquesta pretesa provocació per reivindicar una sèrie d'actituds, i per justificar tot de coses injustificables.

Per als esperits equànimes, el fet que els camarades anarquistes no s'estiguin d'afirmar que l'ocupació de la Telefònica per les forces del Govern Popular va determinar-los a plantejar llur protesta al carrer, evidenciarà que exercien un absorbent monopoli, puix que es llançaren a defensar com a cosca exclusiva el que era patrimoni de tot el poble.

Hi ha, encara, un altre equívoc, mantingut amb pretensions d'agudesia. Es tracta de l'intent de carregar la major responsabilitat a Artemi Aiguader, per haver disposat l'esmentada ocupació sense consultar-ho prèviament al Govern.

Si la memòria fos una cosa tan prima i estantissa com a vegades pretenen els camarades de «Solidaridad Obrera», aquest argument faria un gran efecte. Però tothom recorda (i, per altra banda, pot constatar-se fàcilment) que en un dels darrer Consells celebrats poc abans dels fets, el Govern acordà concedir àmplies facultats per endegar els afers relacionats amb llurs departaments als consellers Aiguader i Isgleas. La importància d'aquesta de-

cisió queda minimitzada, naturalment, als ulls de qui, durant mesos i mesos, hagi convertit en un sacerdoti el sabotatge sistemàtic a l'obra de Govern.

Situades les coses en aquest terreny, en plena era de cordialitat torturada i difícil, el camarada Santillán ha volgut sorprendre el món amb unes curioses declaracions. Ha afirmat recentment que la C. N. T. i la F. A. I. no patrocinaren la revolta dels incontrolats, perquè si ho haguessin fet, el moviment hauria triomfat en poques hores. Heus ací, en ple reviscolament, el «papu» de la força adormida i vigilant, que perdona la vida a tot el que s'agita al seu voltant.

Els camarades anarquistes s'haurien de donar compte que, en l'ampli i generós bloc antifeixista, no hi ha cap sector que pugui devorar els altres, i que la força de cadascú radica en la força de tots plegats.

Per altra banda, el fet que la convivència ens obligui a silenciar determinades actituds recents, no vol dir que les ignorem.

Si des d'una emissora de Badalona, la Federació Local de Sindicats Unics no hagués explicat al món, durant els successos lamentables, el veritable abast de la seva intervenció, ara seria molt més fàcil donar tota la culpa als incontrolats.

INFORMACIO ESTRANGERA

La veritat oficial sobre una suposada agressió a l'il·lustre torpediner anglès senyor «Serra Hunter» en aigües d'Almeria

Almeria, 33. — Ens comunica l'Agència Havas que a l'Agència Reuter li diuen que digui a l'Agència Fabra que no digui res encara sobre una suposada explosió que es produí fa temps en aigües jurisdiccionals d'Almeria, a conseqüència de la qual resultà amb considerables contusions l'il·lustre torpediner anglès senyor «Serra Hunter» que per cert era tocaio del President del Parlament de Catalunya del mateix nom i tonatge.

El torpediner anglès estigué ben a punt d'enfonsar-se i si no ho féu fou ben bé perquè no fos dit.

Hom espera que d'ací uns quants anys quan la notícia sigui coneguda i confirmada i desmentida i tornada a confirmar a Londres produirà una impressió tan forta que de tan forta haurà d'ésser prudentment dissimulada com cal.

¿Es tracta d'una agressió feixista?

Londres, 33. — Hom comenta el fet que a Almeria s'hagin pensat que ací a Londres venim d'Arbeca i que en plena coronació ens hem d'empassar, com ens volen fer creure que les contusions i erosions que pateix el torpediner «Hunter», han estat produïdes per un torpede que li ha disparat un submarí de nacionalitat alemanya.

Hom no descarta que aquesta versió acusa un fet que està dins del possible, però no deixa de remarcar que per a coronar les festes de la coronació a Anglaterra no li convé de cap manera que l'«Hunter» hagi estat torpedinat, i com que a Anglaterra no li convé, els anglesos s'apressen a declarar que l'«Hunter» no ha estat torpedinat per cap submarí alemany, encara que hagi estat torpedinat per un submarí alemany.

D'Almeria a Londres

Londres, 34. — Han sortit d'aquesta capital cap a Almeria una comissió de tècnics navals que porten instruccions concretes sobre el que han de dictaminar sobre el terreny sobre els motius de l'explosió que ha causat contusions al torpediner anglès «Hunter» que feia el control en aigües del sud d'Espanya.

Hom espera que aquesta comissió britànica cent per cent no posarà els peus a la galleda i sabrà establir la protocolària diferència entre l'explosió vulgar ocorreguda a Almeria i l'explosió oficial vista des de Londres i sabran guardar les distàncies i traduir en termes de la més correcta diplomàcia els termes de l'explosió. ¿Entesos?

¿Mina o torpede?

Londres, 33. — A la primera versió arribada d'Almeria, i que com hem dit aquí, fou qualificada de desagradable i d'inconvenient segons la qual l'«Hunter» havia estat maltractat d'obra per un torpede, cal afegir ara una nova versió que encara que no prové oficialment dels tècnics navals anglesos que estudien el cas sobre el cas, acusa extraoficialment la presència d'aquests al lloc dels successos per la ponderació i la correcció prudencial amb què està inspirada.

Segons aquesta segona versió, el torpediner anglès havia estat víctima de la topada amb una mina col·locada, però, per una mà innocent sense la menor intenció de fer mal a ningú i molt menys als anglesos.

Aquesta segona versió ha estat rebuda també amb un cert escepticisme, encara que

hom no la rebutja obertament per si de cas no se'n trobés cap més tan decenta.

Hom fa remarcar, però, que no es comprèn que una mina pugui produir pèrdues, puix que aleshores hom no diria com diu quan veu una cosa que dona de si: —Noi, això és una mina!

A més, encara queda l'argument palliatiu que la mina no hagi pogut preveure que el vaixell que topava amb ella fos un vaixell anglès, amb la qual cosa l'honor queda salvat a bastament.

DESORIENTACIO

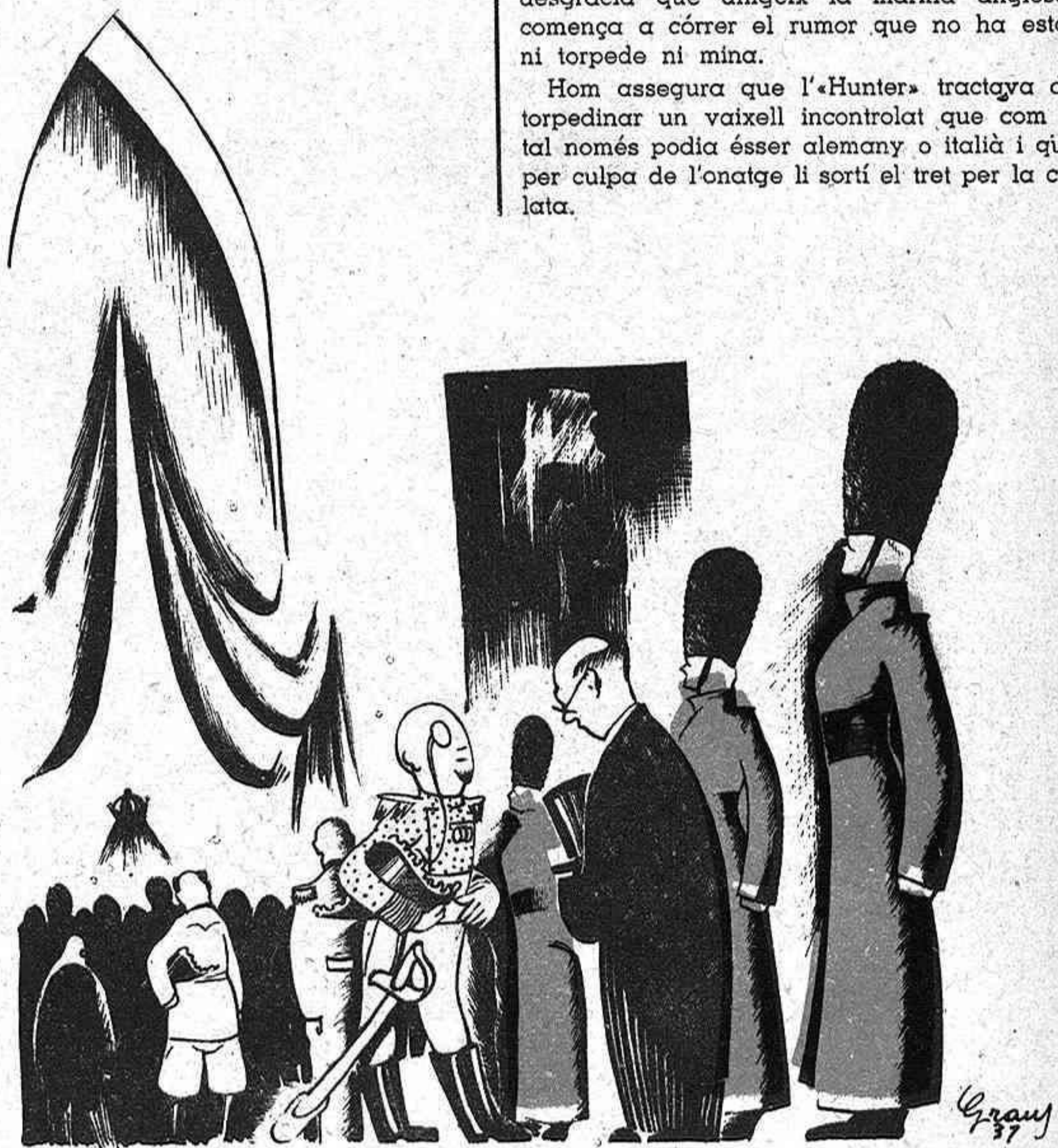
Almeria, 39. — Fa exactament set-centes vint-i-set hores, trenta minuts i nou segons que està reunida la comissió de tècnics navals anglesos que han vingut a dictaminar sobre el que convenia dictaminar sobre les veritables causes de les contusions que ha estat víctima l'«Hunter».

Al cap d'aquest temps la comissió de tècnics encara no n'ha tret d'alguà clara.

De moment no s'ha donat cap nota sobre el tractat en la reunió que encara dura, però hom sap que la comissió ha acordat tornar-se a reunir i nomenar una sots-comissió.

Respecte a les causes veritables de la desgràcia que afligeix la marina anglesa, comença a córrer el rumor que no ha estat ni torpede ni mina.

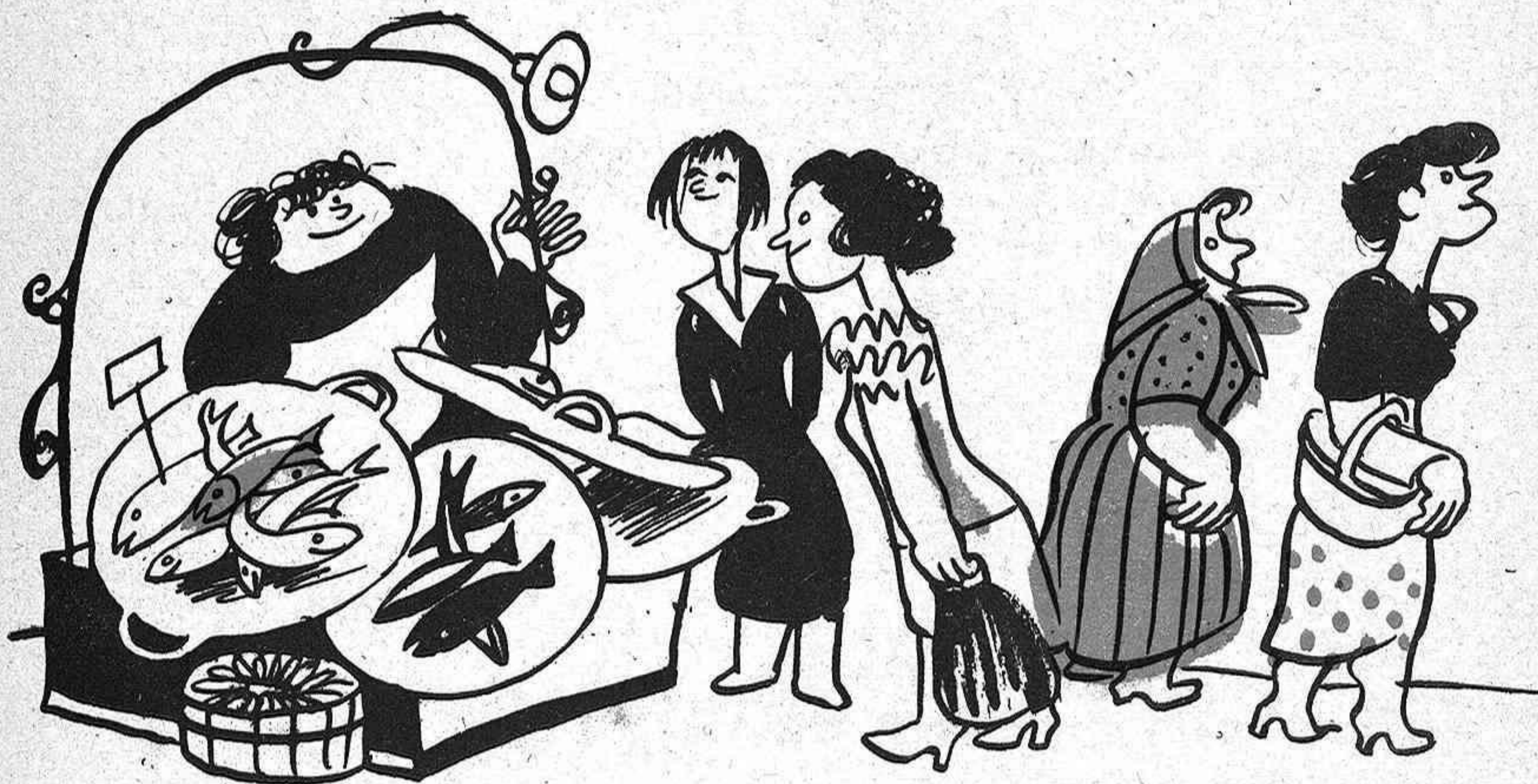
Hom assegura que l'«Hunter» tractava de torpedinar un vaixell incontrolat que com a tal només podia ésser alemany o italià i que per culpa de l'onatge li sortí el tret per la culata.

LA CORONACIÓ DEL REI D'ANGLATERRA

—Així, s'ha passat tot l'hivern sense portar res al cap?

Gray
37

— De totes maneres, el front que ens va millor, és el Front Popular...

Encara hi ha alguns mal intencionats que amb el propòsit de deslluir les festes de la coronació de Jordi VIè. rebutgen aquesta tercera versió tan digna, al·legant que els canons no en tenen, de culata...

Hom creu que es tracta d'elements del «Gepci».

Es confirma es tracta d'un suïcidi

Londres, 39. — Es confirma que la misteriosa explosió que estigué a punt de costar-

li la vida al torpediner anglès «Serra Hunter» en aigües d'Almeria fou deguda a un intent de suïcidi que sortosament resultà gairebé frustrat.

Aquesta darrera versió confirmada abans encara d'ésser coneguda ha produït extraordinària alegria en ésser coneguda a Londres, especialment entre els indígenes que ja estaven rumiant que no tindrien més remei que fer-ne una de sonada en el cas, poc probable com s'ha vist, que algun vaixell pirata o feixista s'hagués begut l'entiment i hagués gosat torpedinar un torpediner anglès sense haver-se esperat almenys a què fossin acabades les festes de la coronació.

En vista de la gran satisfacció amb què el poble anglès i fins i tot la capital han acollit aquesta camama conciliatòria del supo-

sat suïcidi del torpediner «Hunter», hom ha hagut de violentar des de fa quatre mil nou-centes seixanta-sis hores, tretze minuts i cap segon la comissió dictaminadora dels tècnics navals que ja s'havien fet tres nusos a les barbes respectives i els ha hagut de dissoldre amb gasos lacrimògens a fi que no emetessin sobtadament un dictamen que malaguanyés la concòrdia amb què providencialment s'ha traduït l'atzagaïada del senyor «Serra Hunter» (torpediner).

¡Qué amigos tienes, Durruti!

ESPECTACLES

TEATRES:

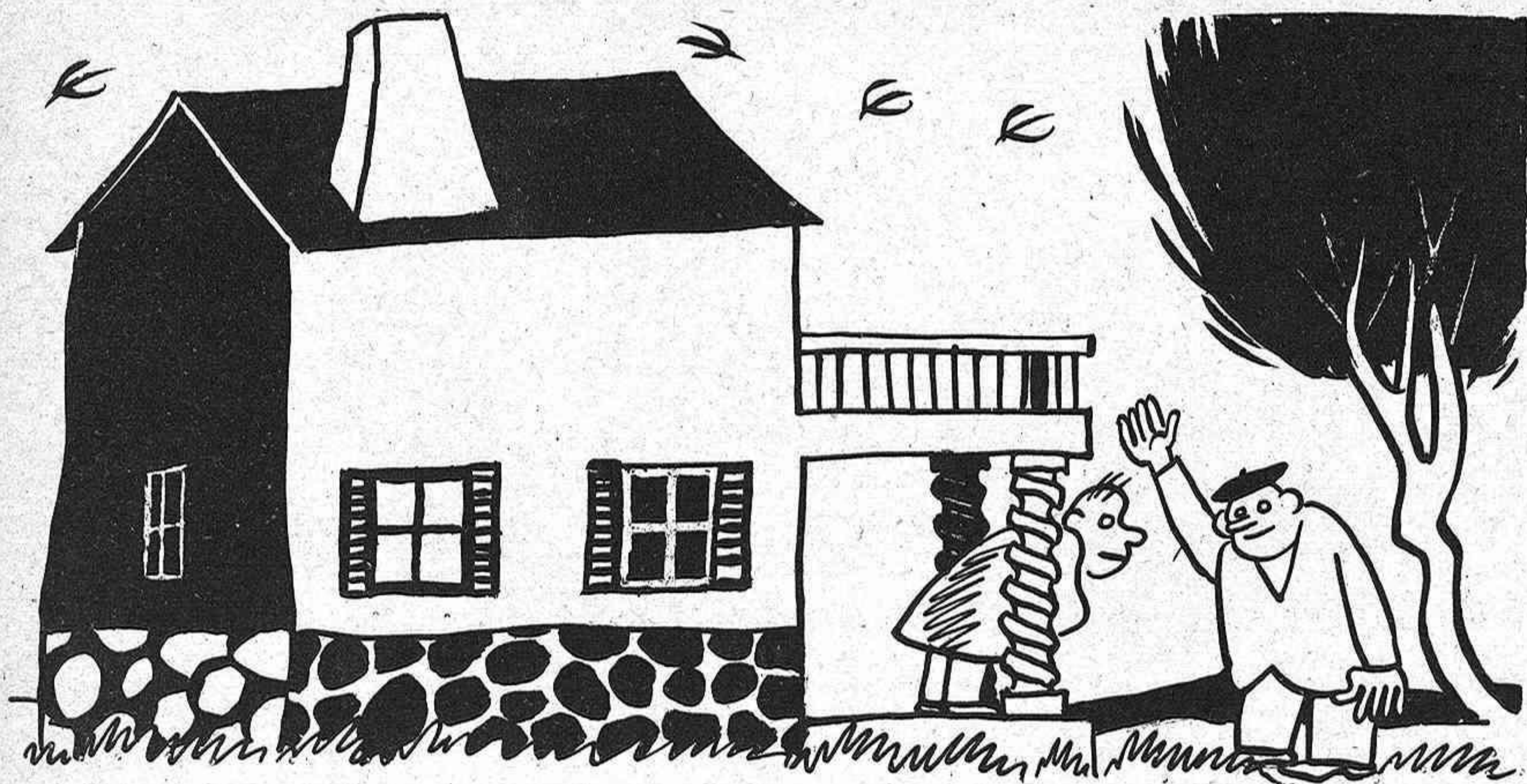
- «Amb la cua entre cames».
- «El anillo de hierro».

CINEMES:

- «Aquí viene la armada».
- «Barreras infranqueables».
- «La que apostó su amor» (i ho va perdre), per M.ª Teresa Andrade.
- «Adiós al pasado».
- «En pos de la aventura».
- «Valor y lealtad».
- «Don Enredos», per Nin.

—Em podrieu dir on és la parada dels tancs?

—Doncs sí, miri, ara d'això en diuen "fratricida"
—Què hi farem!

UN MANIFEST SENSACIONAL

La Cinquena Columna condemna enèrgicament els darrers "sucsesos" de Barcelona i els seus environs

A l'opinió

Per primera vegada d'ençà del 19 de juliol la «Cinquena Columna» es veu obligada amb dolor i temença a trencar el seu silenci i sortir de la seva natural reserva per a posar les coses al seu lloc i defensar els més elementals principis de justícia contra els insensats provocadors.

Ja n'hi ha prou, de què tot allò que passi a Barcelona i els seus environs ho hàgim de pagar nosaltres i de què tothom es permeti descarregar a les nostres espatlles totes les calamitats controlades que els incontrolats cometin!

Ja hi ha ben bé prou, senyors!!

Nosaltres no gosem a dir que hàgim sentit dolor per les cafrades que han esdevingut darrerament a Barcelona, puix que per altra banda tampoc ningú no ens creuria.

Sí que volem, però, que se'ns agraeixi com cal el considerable esforç que hem hagut de fer si us plau per força per a contenir la incontenible satisfacció que els fets ens produïen. Aquests, les proporcions dels quals ningú no pot mesurar millor que nosaltres mateixos, ens fa creditors, almenys, d'un mínim de respecte que ens posi a cobert de les calúrnies i del llot que els irresponsables provocadors volen llançar contra la nostra organització amb el propòsit criminal de perdre la Revolució i amb el més criminal encara de guanyar la guerra.

Nosaltres hem de declarar solemnement que no hem tingut art ni part en tot l'ocorregut i que no ens hem apartat gens ni mica de la nostra línia de conducta i de la nostra acreditada disciplina que ens ordena d'ésser imparcials i treballar cautelosament sen-

se donar què dir ni armar escàndols ni trau-
re al carrer els nostres neguits.

Nosaltres tot ho fem de sotamà i a cau d'orella i això és la prova més palesa que podem esgrimir en aquesta ocasió per a rentar-nos les mans i deixar ben sentat que no hem intervingut per a res en la lluita.

A més, ¿no diu tothom que la cosa ha estat una lluita fratricida?

Això seria fer-nos l'ofensa de considerar-nos a nosaltres germans vostres.

Ah! Això de cap manera! Fins aquí podríem arribar.

Nosaltres prou hem callat quan hom ens ha atribuït els robatoris de farina, malgrat que no l'haviem robada. Hem callat quan hom ens acusava d'acaparar la moneda fraccionària, car no podíem negar ni neguem que som «fracciosos».

Nosaltres varem pagar amb gust els vidres trencats de la Fatarella i de totes les Fatarelles que es fan i es desfien. Però no ens resignem a què hom ens fagi pagar els vidres que en aquesta ocasió s'han trencat a Barcelona, que per cert no hi hauria prou per a pagar-los amb tota la moneda fraccionària que hi ha amagada per aquests mons de Déu.

I no és pas que ens declarem fracciosos ni molt menys, no, és que no els volem pagar perquè no els hem pas trencat.

CONTROL

Que no se'ns vingui, però, amb la cançó de què ho hagin fet els nostres incontrolats, no. Això no ho tolerarem.

Nosaltres no en tenim, d'incontrolats. Nosaltres contolem rigorosament tots els nostres afiliats i responem dels seus actes, i fins i tot els actes que no han comès si ens con-

vé de fer veure que han estat ells; però aquesta vegada no ens convé, i prou.

Nosaltres som gent responsable i responsabilitzem la nostra gent i l'irresponsabilitzador que ens la irresponsabilitzi bon irresponsabilitzador serà.

Nosaltres sabem que s'ha desencadenat una campanya contrarevolucionària de difamació contra la nostra organització que té una finalitat inconfessable que no és aquest el moment de desemascarar, però no renunciem ni molt menys a fer-ho en el moment oportú perquè tothom sàpiga a què atènyer-se i que tothom pugui jutjar-nos imparcialment a tots amb suficient coneixement de causa.

Nosaltres no direm que hàgim estat en aquesta ocasió al costat del Govern que el poble ens ha pres, car semblaria exagerat, però sí que volem declarar que estàvem ben a la vora del seu costat observant en tot moment allò que podia passar i que ens podia convenir en tot cas, i no cal dir que si haguéssim rebut tampoc no ens hauríem estat de girar la casaca i estar més governamentals que Déu.

UNITAT I FRATERNITAT

Però sí materialment no hem rebut, puix que materialment gairebé no existim, moralment hem rebut i estem rebent més que ningú i és per això i per res més que demanem d'una vegada per sempre UNITAT.

UNITAT I UNITAT, i si pot ésser i no és demanar massa una mica de fraternitat.

Ah! Tampoc no estaria de més si poguéssim afegir cordialitat i sinceritat.

Si no es treballa amb bona fe i bona voluntat acabarem destruint-nos uns als altres.

Nosaltres no hem pas d'amagar que per

ESQUELLOTS

la destrucció de vosaltres no en passem gens ni mica d'ansia, però penseu que si nosaltres som també destruïts, després no tindreu a qui tirar les culpes del que pugui passar ni tindreu qui pagui els vidres trencats.

Qui punxaria les dones de les cues...? Penseu-hil

UN SOL OBJECTIU

Per assolir aquesta veritable Unió que ens cal i poder enfortir la nostra voluntat i enlairar la nostra moral cal que reduïm i unifiquem les nostres consignes fent els sacrificis necessaris i renunciant per endavant a tota la idealitat diversa dels nostres diversos programes d'organització i de partit.

Cal que marxem i que lluitem tots a una, oblidant i suavitant les nostres discrepàncies.

Cal que apartem del nostre costat els provocadors interessats en accentuar les nostres divergències i fent impossible amb la insídia i la calúmia la cordialitat que ens és necessària com el pa que no ens mengem.

Cal que tots mirem ben alt i que pensem en el dia de demà i no en el d'avui.

Cal una sola consigna, un sol afany i una sola preocupació.

Primer de tot, perdre la guerra.

Després, ja serem a temps de guanyar la Revolució.

Pel Comitè de la Cinquena Columna,

El Comitè de la Cinquena Columna

Múrcia de Mar,
mes de Maria.

Els animals són cordialment atesos a casa nostra

Abans d'ahir vàrem rebre a la nostra redacció la visita d'un animal. Això, naturalment, no té res d'estrany.

Aquest animal era un tigre que quan l'evacuació del nostre parc va negar-se a abandonar Catalunya, la seva pàtria adoptiva, per tal que no s'interpretés malèvolament el fet d'anar-se'n en les actuals circumstàncies.

Un veritable antifeixista, vaja.

Com que sap que nosaltres defendem les causes dels humils, ens ha demanat que féssim constar la seva protesta per un editorial de la «Soli» que ataca a «esos tigres del fascisme». Vol que quedi ben clar que ell no té res a veure en aquest tèrbol assumpte.

Després d'aquesta aclaració, hem parlat de la situació internacional i, per cert, ens ha dit moltes i molt assenyades animalades.

Entre elles —entre les assenyades animalades—, ens ha dit que, malgrat ésser un perfecte animal, no pensa demanar el seu ingrés al P. O. U. M.

LES PATRULLES DE CONTROL, AL COSTAT DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Els elements controlats que controlen les Patrulles de Control han visitat el Govern de la Generalitat per a posar-se incondicionalment en tot i per tot al costat del Govern de la Generalitat.

Aprofitant aquesta visita, que s'ha desenvolupat en termes de la més enlairada i la més controlada cordialitat, els elements controlats que controlen les Patrulles de Control han declarat al Govern de la Generalitat que sempre han estat, encara que no ho sembli, al costat del Govern de la Generalitat en tot i per tot, i han tornat a manifestar que ara més que mai estan al costat del Govern de la Generalitat.

EL P. O. U. M., AL COSTAT DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

L'afiliat al P. O. U. M. ha anat a visitar el Govern de la Generalitat per a posar-se en tot i per tot al costat del Govern de la Generalitat.

El militant del P. O. U. M. ha aprofitat l'ocasió de trobar-se al costat del Govern de la Generalitat per a manifestar que sempre ha estat, encara que no ho semblés, al costat del Govern de la Generalitat i que ara més que mai estava en tot i per tot al costat del Govern de la Generalitat.

LA C. N. T. I LA F. A. I. I LES JOVENTUTS LLIBERTÀRIES, AL COSTAT DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Una comissió molt nombrosa de la C. N. T. i la F. A. I. i les Joventuts Llibertàries ha visitat el Govern de la Generalitat per a posar-se en tot i per tot al costat del Govern de la Generalitat.

Aprofitant la visita els comissionats han declarat que sempre han estat més sincerament que ningú al costat del Govern de la Generalitat i que ara més que mai estan al costat del Govern de la Generalitat.

LA U. G. T. I EL P. S. U. I LES JOVENTUTS SOCIALISTES UNIFICADES, AL COSTAT DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Una esquifida comissió de representants de la U. G. T. i el P. S. U. i de les J. S. U. han visitat el Govern de la Generalitat per a manifestar-li que ells també estan al costat del Govern de la Generalitat sempre que el Govern de la Generalitat estigui disposat a fer complir els decrets del Govern de la Generalitat.

Hom suposa que reservadament en aquesta entrevista s'ha tractat de la conveniència que el Pla de la Victòria no sigui traduït en decrets a fi que sigui possible portar-lo a la pràctica.

EL GOVERN DE LA GENERALITAT, AL COSTAT DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

El Govern de la Generalitat ha visitat al Govern de la Generalitat per a manifestar-li que el Govern de la Generalitat està en tot i per tot al costat del Govern de la Generalitat.

Aprofitant aquesta visita el Govern de la Generalitat ha declarat que sempre col·li ara ha estat al costat del Govern de la Generalitat i que ara com sempre està al costat del Govern de la Generalitat per tot el que tingui a bé manar el Govern de la Generalitat.

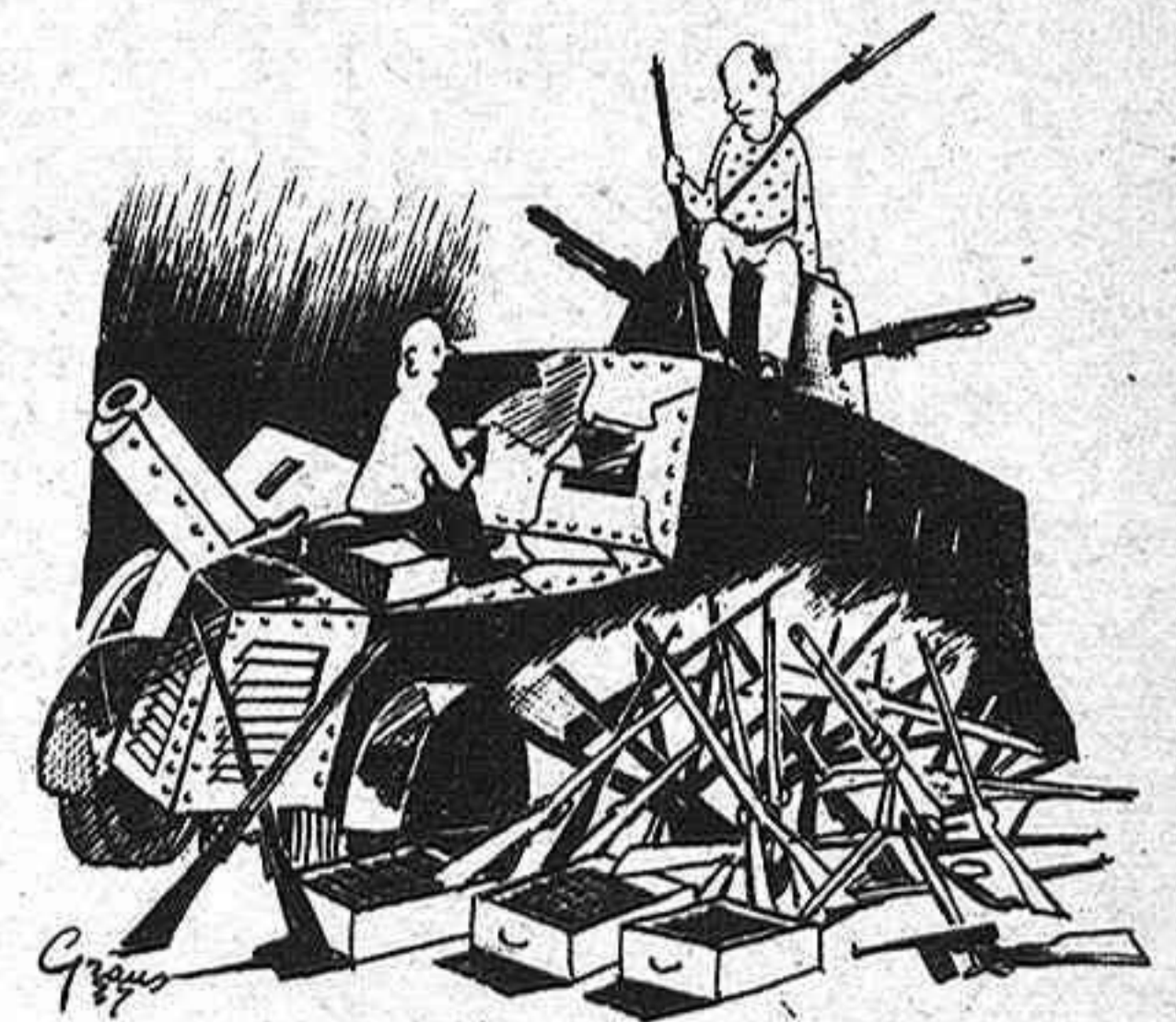
L'AJUNTAMENT DE BARCELONA, ENFRONT DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Nosaltres, que no cal dir que també estem al costat del Govern de la Generalitat, amb prou feines gosem a denunciar que enfront del Govern de la Generalitat hi ha només l'Ajuntament de Barcelona.

Nosaltres creiem que per a evitar aquesta circumstància lamentable valdria la pena de reformar el plànol de la ciutat i fins i tot podria aprofitar-se aquesta ocasió per a fer figurar al plànol i a la Guia de Barcelona les barricades que hi hagin de quedar definitivament.

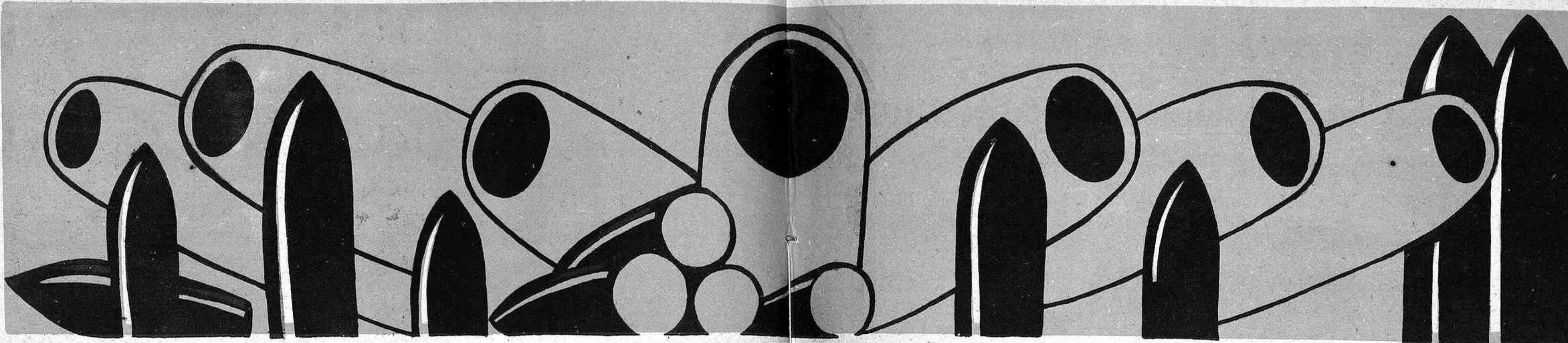
Altrament, la Guia per a Caballeros no caldria esmenar-la.

Si els nostres il·lustres arquitectes es volguessin prendre aquesta petita molèstia el Govern ja no tindria ningú al davant i els ciutadans barcelonins de bona fe tindrien un plànol per a anar posant banderetes cada vegada que hi hagi allò que ara en diuen «luchas fraticidas».

LA RECOLLIDA D'ARMES LLARGUES

— Els tancs ja ens els podem quedar, perquè és una arma més aviat ampla que llarga.

Hitler i Mussolini recomanen als seus feligresos que untin les llesques de pa amb brillantina puix que la mantega la necessiten per a fer canons

Autarquia, Autarquia, sé que al fin me has de matar (Tango)

ENTREVISTES

Aquests darrers vint anys s'han vingut accentuant visiblement els rumors que anuncien una entrevista de Hitler amb Mussolini. L'accentuació d'aquests rumors ha coincidit amb l'accentuació no menys persistent d'altres que anuncien una entrevista de Mussolini amb Hitler; de fet, però, encara no ha estat

confirmat que s'hagi desmentit que no sigui cert que Mussolini vulgui entrevistar-se amb Hitler ni que Hitler vulgui entrevistar-se amb Mussolini.

Hom considera que el més probable serà que s'entrevistin tots dos amb tots dos i, per tant, pot considerar-se imminent l'entrevista de tots quatre que perquè tingui més to diplomàtic i internacional serà denominada La Conferència dels Quatre, encara que naturalment els conferenciants només seran dos.

Totes les referències que ens vénen a mà d'aquesta imminent Conferència donen a entendre que en ella es tractarà exclusivament d'enfortir l'eix Roma-Berlín, i fins i tot potser els reunits tractaran, a més, d'ampliar-lo, aquest eix, a fi que amb el temps i l'ajut de la passivitat de les Grans Democràcies petites i de les Petites Grans Democràcies pugui arribar a ésser l'eix del món i l'esperança d'eix de l'altre món.

Si els treballs d'aquesta Conferència aconseguixen reeixir, com tot ho fa esperar, l'eix que ara com ara només es diu eix Roma-Berlín, passaria a dir-se de moment l'eix Roma-Berlín - Toquio i més endavant l'eix Roma - Berlín - Toquio - Brusselles - Viena - Reus - París i Londres.

Es clar que tot pot fallar en aquest món i no es pot dir blat que no sigui al sac i ben lligat.

En aquest cas concret, però, sembla que tot està previst i que res no farà figa, cosa que per altra banda deduïm dels darrers esdeveniments

esdevinguts a Londres mentre hom feia veure que coronava Jordi VIè.

ENTREVISTES I MES ENTREVISTES, PRELIMINARS I MES PRELIMINARS

A Londres, i mentre hom feia veure que coronava Jordi VIè, per a despistar, encara que ningú no s'ha despistat, puix que hom considera que si Jordi VIè, ha passat tot l'hivern sense portar res al cap igualment o millor hauria passat l'estiu, han passat coses molt grosses per a ésser passades per alt pels que seguim amb atenció les cosses del món, d'aquest món de m....

Aprofitant l'aglomeració diplomàtica del moment, Eden s'ha entrevistat amb Blomberg i per tant Blomberg s'ha hagut d'entrevistar, encara que tractin d'amagar-ho, amb Eden; Delbos s'ha entrevistat amb Baldwin i amb en Churchill; Churchill, per tant, s'ha entrevistat amb Baldwin i amb en Delbos, i Baldwin amb en Delbos i amb en Churchill; després, s'han entrevistat tots plegats uns amb altres i altres amb uns. Simultàniament Goering, com que no l'han volgut a Londres, ha anat a Venècia i s'ha entrevistat amb el «duche» i el «duche» s'ha entrevistat amb en Mussolini i amb Goering i després el «duche» ha pres la «ducha».

I bé, tot això no us diu res?

Es que per ventura no veieu que en tot això hi ha una mà oculta?

L'AUTARQUIA

Doncs, sí senyors, per una vegada tenen raó els mal pensats.

En tot això hi ha una mà oculta. Ara bé, hom no sap ben bé, si aquesta mà oculta és d'home, de dona o d'infant, però hom suposa, encara que aquesta mà oculta sigui tan oculta com vulgui, que aquesta mà ni és d'home ni de dona ni d'infant, sinó de monstre i no de monstre masculí ni de monstre femení ni de monstre neutre, sinó de monstre hermafrodita i homosexual, o sigui, per dir-ho d'una vegada, una mà teutona.

Una mà de ferro que no té la suavitat i la tendresa de la mantega, sinó l'aspror sorda i freda del canó.

Vet ací la mare dels ous.

Aquest monstre ferrat, fred i llefiscós es L'AUTARQUIA!!!

PER A DOMINAR EL MON

Hem dit que l'Autarquia és un monstre i potser hem mentit, però només ho hem fet perquè feia més bonic.

En realitat l'Autarquia és un monstre i no ho és segons com hom s'ho miri.

L'Autarquia, per bé que vista des de dins és un monstre, vista des de fora només és una encisadora faula.

L'Autarquia és un moviment sentimental i brutal i nacional que té per finalitat immediata conquerir el món o més ben dit avassallar-lo o sodollar-lo.

Ella fa veure que només va contra el comunisme i contra el bolxevisme, però això no s'ho creuen ni els incontrolats.

Ella tracta de dominar el món, però no per la força bruta com suposen els mal assabentats, sinó per la debilitat neta com tractarem seguidament de demostrar, «como verà el que leyere», que deia Mi-calet de Cervantes.

Els inventors de l'Autarquia obliguen els seus feligresos a no tastar la mantega perquè la mantega la necessiten per a fer canons, encara que sembli mentida puix que els canons no són de mantega sinó de ferro. Hom dirà ara que fóra millor que Hitler i Mussolini obliguessin els seus esclaus a no menjar ferro, però hom ha d'ésser menys simplista i rumiar un xic més les coses.

Hom no vol literalment fer canons de mantega, sinó que vol polir-se la mantega i fer els canons amb els quartos que en tregui.

Aleshores encara sembla que en comptes de venir a Espanya a conquerir les mines de ferro els autarques haurien d'anar a Suïssa a cercar les mines de mantega, però les coses van com van.

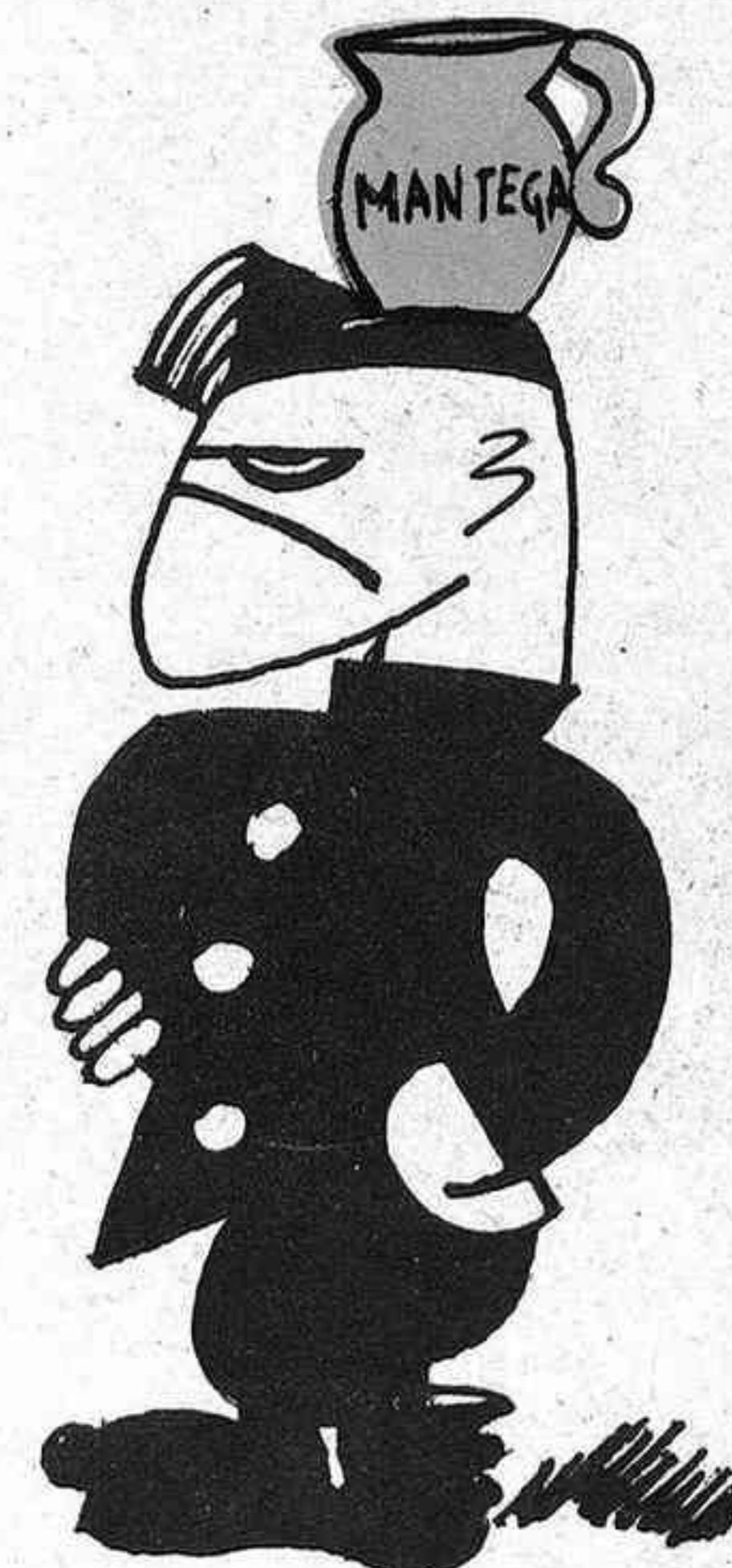
El cert és que Mussolini i Hitler obliguen els seus súbdits a no menjar mantega i a untar les llesques de pa amb brillantina i, és clar, els súbdits de Mussolini i de Hitler com que ningú no els ho pot privar, car si poguessin ja els ho privarien, es van aprimant i es van debilitant fins que quan són ben dèbils ben dèbils hom els obliga a anar voluntàriament per aquests mons de Déu conquistant el món.

I naturalment com que estan dèbils ningú no els pot tirar en cara

que el vulguin conquistar per la força bruta, i per tant el Comitè de la no Intervenció no ha pas d'intervenir per a res, i tots contents.

Aquesta és, simple i senzilla, la Faula de la Mantega i els Canons i tot l'altre que us diguin no ho heu de creure ni encara que us portessin a Sant Elies.

PERE GALLARI

La Batalla

D'un esgarip de protesta:

Comprendemos perfectamente su indignación y su odio, que no hace más que unirnos de una manera indisoluble a las grandes masas trabajadoras. cuadros y contra las posiciones políticas

Si en Camps-Ribera s'assabenta de l'existència d'aquests «cuadros» els salvarà per mitjà de l'exportació.

LA VANGUARDIA

16-V-37

De la crònica del front madrileny:

"La otra mañana comenzó cuando todavía no estaba amaneciendo."

Devia començar abans d'hora.

SOLIDARIDAD OBRERA

14-V-37

Del «Diario de nuestra guerra»:

La caída de Toledo y de la Ciudad Universitaria serían dos hechos decisivos que permitirían la ruptura del cinturón que rodea la capita.

Trobem que això de relacionar les peces de vestir amb les cròniques de guerra, les revesteix d'un aire més aviat frívol.

De la mateixa «Soli» del mateix dia.

— Escolti: Què és, una bomba de mà?
— No! Fugi, que és una bomba d'avui.

Títol d'una notícia de Mataró:

BARCAS MOTORAS ESCOLTADAS POR NUESTRA AVIACION Y UN ACCIDENTE

Aquestes barques que es feien escortar per un accident, devien tenir ganes de prendre mal.

També de la «Soli», d'un entrefilet publicat el dia 16-V-37:

EL CINISMO HA CAMBIADO DE NOMBRE; AHORA SE LLAMA: "TREBALL"

Quina colla de «Treballadors», aquests de «Solidaridad Obrera»!

la humanitat

Publicava, diumenge, la notícia de la mort de Snowden:

L'EX-MINISTRE DE FINANCES ANGLÉS SNOWDEN HA MORT

NgsJ cmfæ vbgk vbgk vbgk vbgk

Que vbgk l'hagi perdonat!

DIARI DE BARCELONA ESTAT CATALA

Comentaris de la premsa madrilenya:

EL LIBERAL escriu: *Sens dubte els rebels espanyols han volgut celebrar la coronació del nou rei d'Anglaterra dinant un vaixell anglès.*

A veure si ho tolerarà Anglaterra, això de què se li dinin els vaixells!

El Dia Gráfico

«Sucesos»:

En su local de la calle de San Antonio, 44, de la barriada de Sans, ha sido hallado el cadáver de un hombre, que no ha podido ser identificado, y el que presentaba algunas heridas de arma de fuego.

Quin luxe, aquests cadàvers que tenen local propil

La Rambla

13-V-37

D'una nota local:

"La Delegació a Barcelona del Casal de Catalunya a Madrid fa palesa la seva més ferma protesta per la violació de què ha estat objecte el dia 6 d'aquest mes, per uns grups que feren irrupció als seus locals (Plaça de la Universitat, 2, primer pis) i que, després de sacsejar-ho tot, s'endugueren les màquines d'escriure, una important quantitat en metàl·lic i fins i tot els paquets de queviures..."

No havíem sentit dir mai que ni les màquines d'escriure ni els diners, haguessin de sacsejar-se abans d'usar-los.

La Batalla

16-V-37

D'una nota picant les crestes a «Las Noticias»:

Como se ve, en el Japón no hay fascismo, pero como si lo hubiera. Allí no ha sido preciso un Mussolini o un Hitler. Allí ha bastado con ir modernizando el régimen que preside, desde tiempos inmemoriales, el Mikado, ese mismo emperador al cual el periódico de la burocracia ugetista califica de "antifascista".

Tenen poca memòria, els redactors de «La Batalla». Nosaltres ens en recordem molt bé del temps des del qual l'emperador actual dels japonesos impera sobre els nipons contemporanis.

LA PUBLICITAT

En «Un ull a l'Estranger» de diumenge:

Només cal recordar, per fer-se'n cabal, una frase d'Eduard VII quan, vell, només era Príncep de Gal·les: "Tota la vida que sento parlar d'un Pare Etern; però el que tinc jo és una Mare Eterna!" I bé: Ignasi Iglésies també la té. Es pot dir, doncs, que els anglesos y nosaltres fórem, almenys durant llargs temps, dos pobles germans.

Sembla mentida que ningú no hi haqués atinat abans.

—L'he d'acabar de pressa, perquè ja he trobat un senyor que me'l vol salvar.

Ultimes notícies de Hollywood

Ara que estem en guerra, i aprofitant que més aviat hi ha escassetat de paper i que Hollywood comença a viure els primers conflictes socials, «la humanitat» serveix als seus lectors unes notes palpitants d'interès, d'un gran valor documental i històric. Respectuosos nosaltres també de la necessitat d'estalviar paper, reproduïm unes quantes últimes notícies de Hollywood de «la humanitat» (diumenge, dia 16), segurs de merèixer el favor del públic:

«Dorothy Lamour i Gladys Swarthout, ambdues actrius de l'elenc de la Paramount, no es coneixien amb tot i treballar al mateix estudi... Recentment, les dues actrius retornaven a Hollywood després d'haver passat una temporada a Nova York i en entrar al vagó restaurant del tren que les portava a Chicago es reconegueren i es saludaren... A partir d'aquell moment no es separaren de manera que en acabar el viatge eren ja amigues íntimes.

L'elaborada perruca rissada que Frances Dee ha d'emprar per al paper que interpreta en «Almas en el mar» (Souls at Sea) pesa quatre lliures... Gary Cooper i George Raft col·laboren amb Frances en l'esmentat film...

S'apropa la Primavera: Claudette Colbert acaba d'encarregar sis vestits sastre de diverses tonalitats blaves... Aquest color és el predilecte de l'heroïna de «La doncella de Salem»...

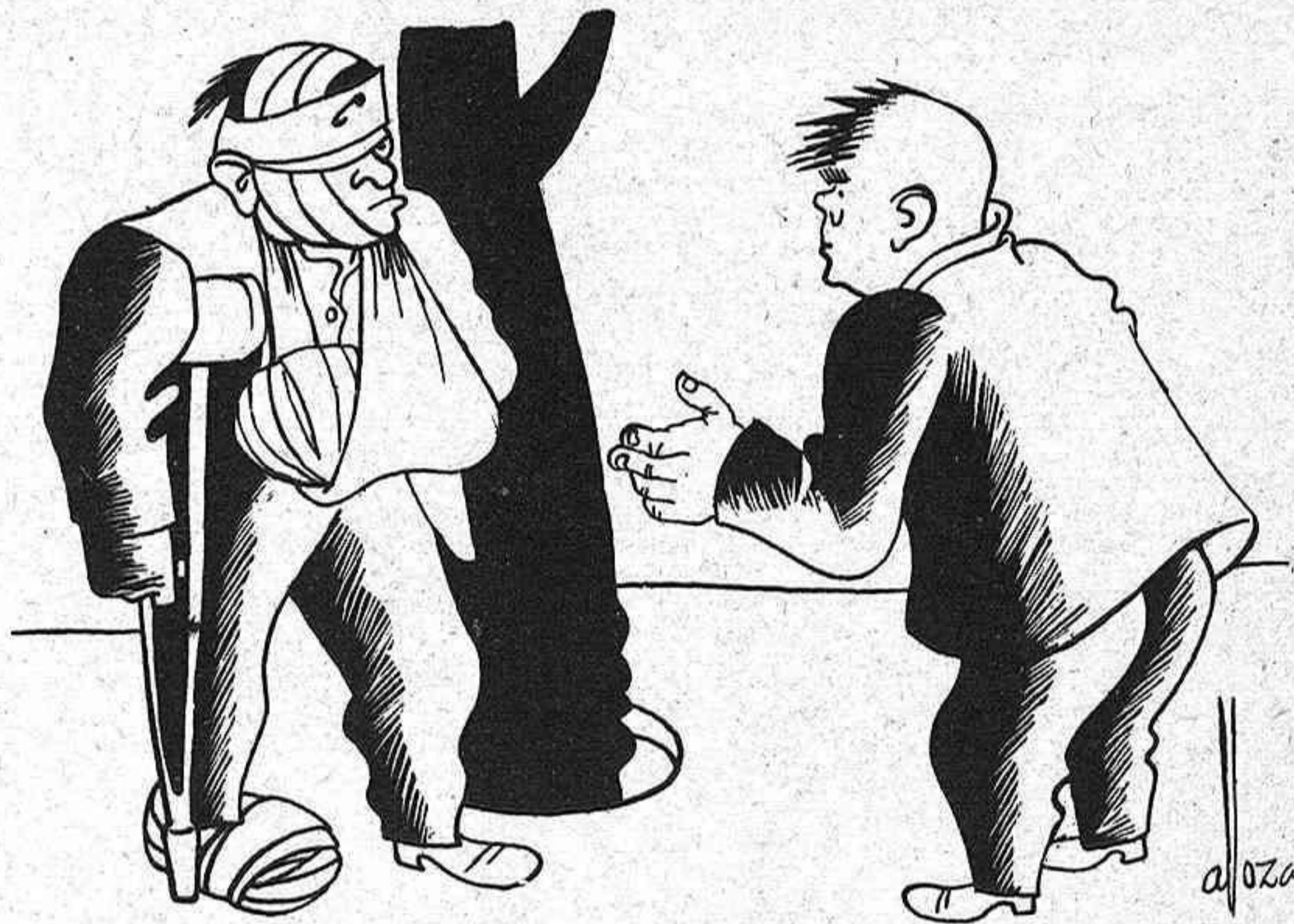
En el film Paramount «Murder Goes to College» (El crim de la Universidad) Roscoe Karns i Nick Lukats ha d'interpretar papers que estan en complet desacord amb les seves idees... Ambdós apareixen borratxos en la majoria de les escenes, interpretació doblement difícil per a dues persones que no proven mai una sola gota d'alcohol.

Josep Schildkraut, que ha de batre's en un dol amb Gary Cooper en «Almas en el mar» (Souls at Sea), és un expert en el maneig del floret i s'encarregarà d'ensenyar-li a Cooper algunes passes per a l'escena corresponent... Schildkraut va aprendre esgrima a l'exèrcit austríac.

Jack LaRuc, un dels villans més empedernits que figuren en el repartiment de la producció de B. P. Schulberg per a la Paramount, «Her Husband Lies» (Las mentiras de su esposo) no pot disparar un revòlver sense tancar els ulls.

Nota de la moda: Shirley Ross, bellíssima dama jove de la Paramount, es presentà recentment al Clover Club d'Hollywood lluint un vestit de randa negra, l'escot de la qual adornava una estola de gardènies fresques... Inútil dir que l'exquisita Shirley cridà molt l'atenció.

Recentment Mae West va comprar set safirs... Diu que els va comprar per tal de fer un regal, ja que no pensa abdicar del tron de reina dels diamants.»

—Què et passa?

—He volgut fer d'incontrolat.

QUINA QUERELLADA!

Els querelladors, querellats

Aprofitant que el fiscal estava distret querellant-se amb «La Batalla», «La Batalla» ha fet un va i tot i s'ha querellat amb «Treball», «Las Noticias» i «Frente Rojo». Segons com vagin les coses, prometem als nostres lectors que ens querellarem amb el fiscal, amb «La Batalla», amb «Treball», amb «Las Noticias», amb «Frente Rojo» i amb tot el que es posi a tret. Davant la magnitud de la querellada, nosaltres de moment només hem de dir: els querelladors estan querellats. Qui els desquerellarà? El desquerellador que els desquerellitzi, bon desquerellitador serà. Que quedi ben clar, ben alt i ben net!

—Vinga, home: que us penseu que no ho sé que esteu dissolts?

—Has sentit parlar del desarmament?
 —Sí, i el pitjor és que aquest no es discuteix a Ginebra.

Parlant, la gent s'entén

—Què me'n diu de la solució de la crisi?
 —Què vol que li digui: «Qui tot ho vol, tot ho perd».
 —Així vostè creu...?
 —Que «l'ambició va perdre Napoleón»
 —I no li sembla...?
 —No, senyor, no. «Qui molt abraça, poc estreny».
 —Si que doncs...
 —Que vol fer-hi, «tant va el càntir a la font...»
 —Això que semblava...
 —«No es pot dir blat que no estigui dins el sac...»
 —«¡I encara ben lligat!».
 —Exactament!
 —De totes maneres, jo hauria dit que...
 —Què?
 —No, res! No s'enfadi.
 —Es que «no es pot matar tot allò que és gras».
 —I tant que es mata!
 —I tant!... El temps, les il·lusions, les esperances, la «grogà».
 —.....!!!
 —No és de la mateixa opinió vostè?
 —En absolut!
 —«El que no vulguis per tu, no ho vulguis per a ningú».
 —No, senyor, no!...
 —Apa, Salut!...

Notes del camp facciós

Burgos (per transatlàntic). — Segons ens comunica un fil de la nostra xarxa d'espionatge, en la solució de la crisi del Govern «rojo» hi han grans dificultats.

Els uns volen que sigui Stalin el President; altres, proposen a «Paco el estuquista» (a) Largo Caballero, i els nostres camarades els trotskistes es pronuncien perquè sigui president el cardenal llundain.

Total: hi ha un mullader molt estimable per a la nostra sacrosanta causa molt ben encarrilat per «El Correo Catalán», òrgan nostre a Barcelona.

El que sí sembla clar és que una gran part dels nostres enemics persisteixen a cridar a «Paco el estuquista» pel seu nom; és a dir:

¡Largo Caballero!

Sevilla (per carretó especial). — Ens comuniquen de Barcelona que els nous acadèmics de la llengua, redactors de la «Soli», han descobert una paraula nova que passarà a enriquir el tresor del nostre idioma.

La paraula descoberta per la «Soli» és que el que fins ara es deia «Cinismo», en endavant s'haurà de dir «Trellall».

No cal dir la joia popular que ha produït aquesta generosa aportació de la «Soli» al tresor de l'idioma, doncs es creu que seran conseqüents, i per tant, seran també generosos amb el tresor públic i altres tresors.

Sevilla (a crits). — La nostra anterior informació ha estat sobre paraules. Aquesta serà sobre lletres.

Segons el nostre espia núm. 2 i per confidències que ha rebut per altaveu públic, s'ha assabentat perquè el divulguem secretament a crits que en la solució de la crisi del Govern «rojo», la C. N. T. i la U. G. T. estan al costat de Largo Caballero.

Malgrat aquests rumors generals que no són generals no sabem res en concret.

I com que no hem pogut encara treure l'aigua clara de tot aquest embolic i pot tractar-se d'una falsedat, que en aquests cas se-

ria una falsificació de lletres, ho donem a títol de rumor.

El que sí pren cos —cos de seguretat interior—, és el dubte de si les lletres C. N. T.-U. G. T. amb Largo Caballero seran lletres a la vista.

A la millor aquestes lletres les endossaran a un altre.

La propera setmana donarem noves d'aquesta operació al front de la reraguarda «roja».

— Què me'n dius dels rumors de desordres peninsulars?
 — Que si arriben a ésser certs, la Generalitat hauria hagut d'incautar-se de l'Ordre Públic del Govern Central!

Ull viu, obrers!
Us volen emancipar de qualsevol manera!

ANY I

Barcelona, dissabte, 15 de maig del 1937

NUMERO 72

Les sangoneres, les ventoses i els calvells

Tothom sap (àdhuc les criatures, els vells i els convalescents) que nosaltres som la genuïna essència de la revolució.

El primer premi, per tant, ningú no ens el "quita". Ara bé. Es tracta de disputar-se el segon lloc: ja que l'essència està inexorablement donada, caldrà veure a qui correspon la quina, Quina quina?

A n e m a veure-ho. Procedirem per eliminació entre l'equip d'aspirants. En primer lloc trobem el G. E. P. C. I., que porta el refús sota l'axella, per tractar-se

de l'autèntica sangonera de la revolució. Tenim, doncs, un concursant que cedeix el lloc automàticament.

Després comptant d'esquerra a dreta, ens trobem amb els representants del reformisme. Si hem dit que el G. E. P. C. I. és una sangonera, què direm del reformisme, que és el pare legítim del primer i el seu inspirador? Doncs, direm que si aquell és una sangonera, aquest és una ventosa. Ni més, ni menys, encara que algun "cuchipan" ens digui que això és agafar la cosa pels cabells.

Aquesta notable caricatura de Gabriel Maura, segons com van les coses ens serveix per fer-la passar per la de Sir Anthony Eden. Posats en aquest pla de tirar al dret, si la actualitat s'ho portés ens serviria—a base de treure-li el bigoti—com a caricatura del nostre ex-gran ex-camarada Gregorio Marañón. Es, mireu-ho com vulgueu, la veritable i autèntica caricatura màgica.

SOM AIXI, NOSALTRES

Després de trobar que Largo Caballero és un gran home, ara trobem que no ho és tant

Nosaltres, que ens estimem més la veritat que un bombó de xocolata, i que trobem que és de savis canviar d'opinió, canviem d'opinió amb més freqüència que de camisa. Tal com ens miràvem les coses de primer, ens feia tot l'efecte que en Largo Caballero era un aspirant a dictador i un dèspota, però després de fixar-nos-hi bé i mirar-ho de l'altra banda, trobarem que era la nostra esperança, l'alegria d'Espanya i la llume-

nera de l'alba. Però, mirant-ho bé, mirant-ho bé, ben mirat del tot, resulta que estàvem més a prop de la veritat de primer de primer que després. Es curiós!

Aquest fenomen, tot i que reconeixem que és un fenomen, no es pot dir que sigui un fenomen sense precedents. Al camarada Indalecio Prieto va passar-li una cosa per l'estil. Fa una temporada, el ministre Prieto era una "bella durmiente", una "sirena varada" i tot de coses lletges més. Però més endavant, sense com va ni com costa, Prieto se'ns

va revelar com el ministre que necessitàvem i un dels homes més notables del segle. Després, víctima d'una terrible fatalitat, també va decaure altra vegada.

I Angel Galarza? Al principi era un monstre de maldat, que mantenia "checas", empresonava companys nostres, deixava surar en Cazorla, etc. Però es va arreglar inesperadament, i feia unes coses secretes que estaven d'allò més bé i es va tornar un ministre tan bo, tan bo, que ens veiem obligats a "retractar-lo" amb ales. I així successivament.

Quan passen els infants...

No heu vist mai aquesta mena d'homes i de dones en petit, que es passegen xano-xano pels carrers? Són els infants. Però no els infants terribles de Jean Cocteau, ni els infants que no saben son nom, d'en J. M. Folch i Torres.

No, no. Són els infants meus, els teus, els de tothom, que donen vida a aquella màxima oriental tan bella: "els

nens dels meus amics són els meus nens".

En veure'ls tan endreçats, tan pulcres, amb la seva llesqueta de pa amb tomàquet per berenar, un no es pot estar de dir: "Noi; quin poble n'hi ha de nosaltres! Això sí que és una cosa fina!"

I és que és així mateix. La nostra pietat és pura com un somriure de donzella llibertària en Primavera, ben al revés de la pietat cristiana, que exigia vilment l'innoble caduceu de Mercuri i del G. E. P. C. I. en matèria de veneració i de quaranta hores.

La nostra gran Revolució és la revolució dels infants que saben riure. Els que no saben riure, que es facin repicar.

Joan M. Torratronada

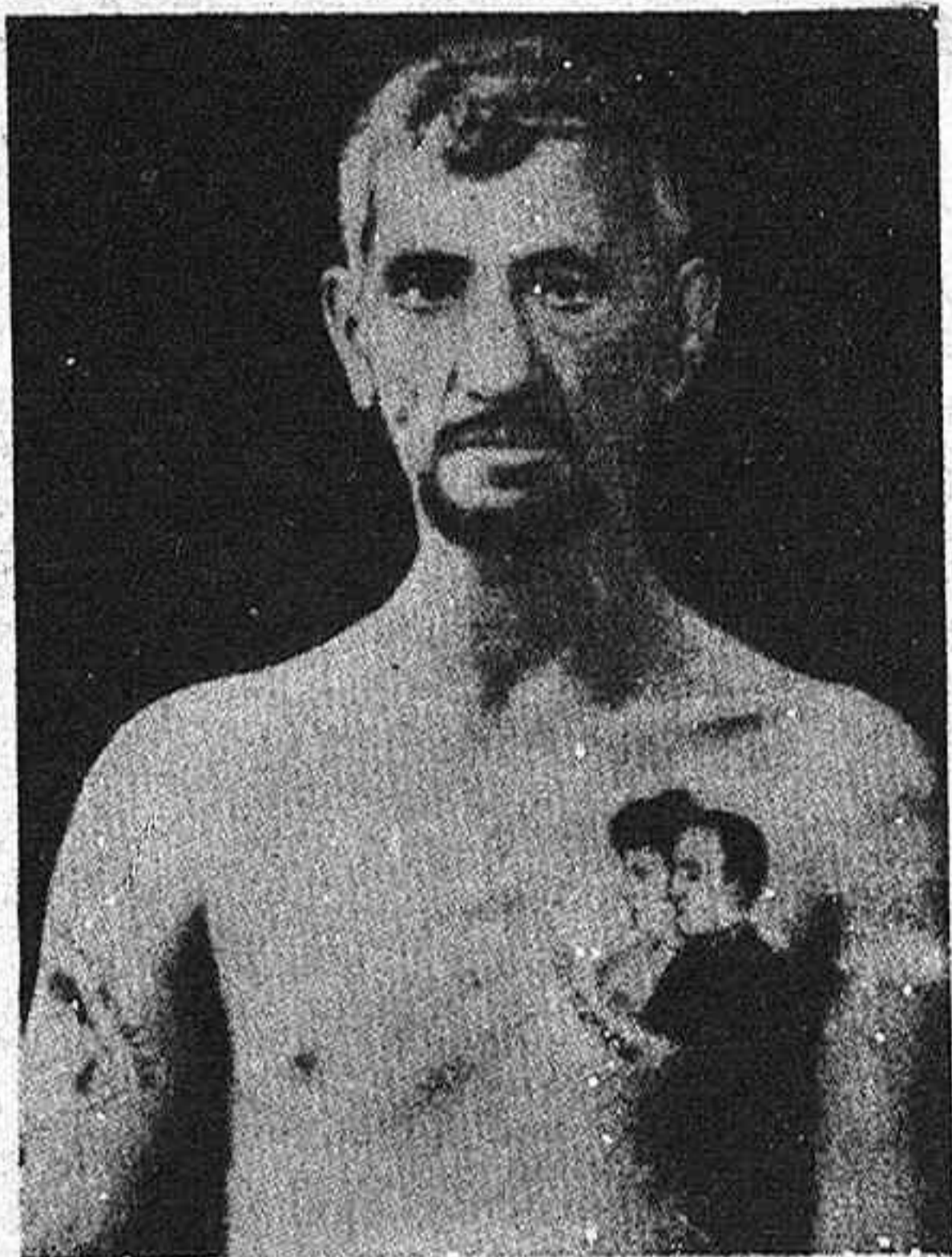

El senyor José del Peine Plumero, d'Almeria, que com tothom pot constatar té una rara semblança amb el Negus.

La barra, ara, ha canviat de nom. Se'n diu: "Dime con quien andas, y te diré quien eres".

Segueix la crisi
(Vegi's informació a darrera plana)

PROU MANIOBRES!

L'«Associació General d'Incontrolats» adreça un vibrant manifest a l'opinió pública

Amb el segell oficial de l'entitat, i avalat amb les signatures del Comitè Regional de l'A. G. I. («Associació General d'Incontrolats»), hem rebut amb prec de publicació el següent interessant document:

«Convençuts dels alts destins confiats a la nostra missió, hem suportat durant molts mesos les investides de tothom, amb una resignació franciscana. Ens hem hagut d'empassar amargues llàgrimes de dolor, en constatar que, valent-se del silenci que ens imposava l'exercici de la nostra gran responsabilitat, els partits polítics ens carregaven el mort una vegada sí i l'altra també.

Els esforços que hem hagut de fer per contenir les justes ires del poble veritable (que, com tothom sap, està amb nosaltres) hauran estat la pedra de toc de la victòria. Hem aguantat les provocacions més despietades, amb una serenitat i una ponderació que són l'admiració de propis i estranys, sense dir ni piu, ni prendre's les coses a la valenta. Hem estat recompensats? Ens han pagat els controlats amb la mateixa moneda? No i no!

En lloc de reconèixer-nos la força enorme que realment representem i les grans concessions que estem fent en pro de la convivència, han bastit al nostre voltant un complot monstruós, una campanya de difamació i de desprestigi nacional i estranger, arribant a editar un prospecte redactat en llengua txecoslovaca, on se'ns ataca l'ànima i el bon humor.

Però tot això ho hem aguantat amb el puny enlaire i el cor noble, tirant al dret sense fer cas de res ni de ningú. I no hauríem dit res si no se'ns hagués fet víctimes de la més denigrant de les calúmnies. Podríem estalviar-nos de tacar la nostra màquina d'escriure amb el relat d'aquesta infàmia, perquè el poble la coneix prou bé. Però no ens ho estalviarem, no, perquè fet i fet ens devem a la història. Ens referim a la maniobra d'atribuir-nos el patronatge de la revolta de Barcelona. Insensats! Que no ho veieu que si ens haguéssim aixecat nos-

altres, hauríem triomfat en poques hores? Que no ho veieu? Que teniu terra als ulls?

Sort que el poble, l'autèntic, el garantitzat, el rigorosament verídic, està amb nosaltres, que si no encara ens posarien en entredit!

Tothom sap que la veritat és la nostra arma, que per la veritat ens deixariem prendre la camisa, i que cantant les veritats perdem les amistats.

Fent honor, doncs, al nostre culte a la veritat, explicarem d'una manera clara i sen-

zilla la nostra veritable intervenció a la lluita fratricida. Ens limitarem (i ho diem ben alt i ben clar) a treure a orejar uns tancs que frisaven per les quadres. Ni més, ni menys. Afirmar el contrari és fer polítiques de vell estil, i comprometre la sagrada disgregació antifeixista. No volem dir res més. Que els fets parlïn per nosaltres.»

El Comitè Regional de l'A. G. I.

(Hi ha un segell que diu: Dahomey, Postes aèriennes. 1 Fr.)

Un altre document de "La Batalla"

Es tan greu com el de la setmana anterior

Continua el grupet trotskista renunciant a la polèmica i exhibint la contundència dels documents.

I com que L'ESQUELLA està decidida a protegir els dèbils, estem disposats a recolzar i a reproduir tot document de «El Correo Catalán» que contribueixi a desemascarar els segrestadors de panets de viena. I, com que aquests xicots de «El Correo Catalán», amics del bisbe Irurita, són els nostres amics, els ajudarem en la seva tasca sanejadora.

Que Déu els illumini en aquesta pietosa campanya.

El comentari que fan d'aquesta foto és el següent:

«He aquí otra prueba del cinismo provocador de los reformistas del P. S. U. C.

«Podríamos citar aquí unos cuantas frases de Lenin, dichas en el año 1898, en el año 1902, en el año 1906, etc., etc., que se ajustarían perfectamente a esta manifiesta estulticia, pero, ¿para qué? La foto no deja lugar a dudas.

«Para el ciudadano obrero y campesino ingenuo, los señores que aparecen en la foto son unos obreros. ¡Ja, ja y ja! ¡Cuánta bellaquería! ¡Qué inmundo contubernio!

«Pues bien: Nosotros, apoyándonos en textos de Plejanov, afirmamos que esos NO SON OBREROS.

«No; no son obreros.

«Son unos señoritos aristócratas afiliados al P. S. U. C., disfrazados de obreros, los que deshacen esa barricada.

«Un somero examen permite apreciar la verdad de nuestra afirmación.

«Vean el pseudo-obrero ése de la izquierda dando la vuelta a la esquina y torciendo a mano derecha.

«Observen sus mal disimulados zapatos de charol, su camisa de seda y el perfume que se desprende de su encosmetizado cabello.

«Y ese otro presunto obrero del fondo, un poquito más allá, tal como se entra en la calle en dirección NO. y a 36° latitud Suur.

«Escuchen las frases que profiere; su cuidado lenguaje como un refinado «gentleman».

«En fin; ¿para qué más pruebas?

«Con este documento el stalinismo queda puesto en evidencia.

«¡No más señoritos en la calle! ¡A las barricadas los hijos del pueblo!

«¡Los adoquines de la calle para un Gobierno Obrero y Campesino!

«Estas son nuestras consignas.»

(Es una foto, «La Batalla», naturalmente. Lo mejor del programa.)

Senyora:

RECORDI MENSUALMENT

PERLES "FEMI"

SEMPRE BENEFICIOSES PER A LA SALUT

DE VENDA A LES FARMÀCIES

MIL PESSETES

al qui presenti
**CAPSULES DE
SANDALO** mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

LA UNICA

PALAU DE LA GOMA

Espalter, 9

TELEF. 17738

(junt Sant Pau)

Gomes seda 4 anys durada

Pólvors mata-cabres «42» i líquid AIGUA
DEL PASTOR, infal·libles
R. I. P. a la primera vegada

SERVEI PERMANENT DE LAVATGES PREVENTIUS QUE EVITEN TOT CONTAGI

CLINICA DE VIES URINÀRIES
Obert dia i nit - Preus econòmics

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa
de l'arterioesclerosi, amb el CERE-
BRINO MANDRI que dissol l'àcid
úric de la sang combatent així el
dolor reuma. Cura els dolors nervio-
sos, migranyes, neuràlgies (facials,
intercostals, lumbago, ciàtica, etc.),
el dolor reumàtic articular (agut i
crònic).

● Les senyores
saben que CEREBRINO
MANDRI les preserva de
llurs molèsties.

Recordeu sempre!! que
contra el dolor, tenim
el millor remei. Producte
nacional de fama mun-
dial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

CLINICA GALLEGO

Nou de la Rambla, 12

Director: J. RIU

Consulta, de 11 a 1 i 5 a 9

Festius, 10 a 1

VIES URINÀRIES
PELL - SIFILIS
MATRIU

DEFECTES SEXUALS
IMPOTENCIA

Anàlisis clínics:
sang, orina, etc.

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETALLS PER PROGRAMES

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

RADIO SATURNO

Empresa
Col·lectivitzada

COLONIAL EMERSON

Fabricació
nacional
de

RECEPTORS
MARCA

SATURNO

Reparacions
Peces muntatje

Rambla
Jaume Compte 2

Barcelona

— Veus? Ja s'ha reintegrat tothom al treball.
— Doncs, què farem ara nosaltres? .